

Een vreemde vogel

Rood mag voor het eerst alleen op pad. Hij vliegt door het bos. Aan sommige bomen zitten nog bladeren. Gele en bruine. Andere bomen zijn bijna kaal. Hun bladeren worden van de takken geblazen. Ze dwarrelen omlaag. Op de grond. Helemaal daar beneden.

Rood voelt zich een hele piet, zo in zijn eentje, zo hoog! Zou hij nog hoger gaan? Durft hij dat...?

Zoef! Daar gaat hij.

Rood fladdert boven de boomtoppen. Wow, wat is dit hoog! De wind trekt aan zijn vleugels. Woesh! Een druppel spet op zijn rug. Spet, spot, drup...

Toch maar weer omlaag. Daar ziet hij een struik met rode besjes. En daarachter nog iets... Een hut.

De hut staat scheef. De muren zijn bedekt met mos. Klimop kruipt over een deur met een raam erin.

Rood strijkt neer op de vensterbank.

Hij schudt zijn veren droog. Hé, wat is dat? Rood kijkt in het glas. Er zit daarbinnen een vogel. Met net zo'n rode borst als hij.

Rood houdt zijn kopje schuin.

De ander doet hetzelfde.

Rood tip-tip-tipt met zijn pootjes.

De ander doet het ook.

Rood wip-wip-wipt met zijn staart en hij flap-flap-flapt met zijn vleugels.

De ander doet precies wat Rood doet.

Wat een brutale vlegel!

Rood maakt zich zo groot als hij kan.
De ander maakt zich nog groter.

Wat is dit? Een wedstrijd? Een gevecht?
Rood tikt boos tegen het raam.
Au! Hun snavels botsen.

Rood schudt zijn kopje en fladdert
omlaag.
Naar de struik met de rode bessen.

Wat wilde die rare vogel nou?
Een vijand? Of...
Een vriend?

Rood oarzelt.
Dan plukt hij een takje
met twee rode besjes
eraan. Eén voor hem. Eén
voor de ander.

Rood fladdert op, naar de vensterbank. Hij houdt het takje met de besjes omhoog. En daar, in de hut, houdt de ander precies zo'n takje vast met precies zulke besjes!

Rood tjipt. De ander tjipt ook.

Dit is geen wedstrijd en ook geen gevecht. Het is een spel!

Rood tip-tip-tipt en wipt.
Hij hip-hip-hipt en hopt.
En de ander doet vrolijk mee. Ze spelen en ze dansen. Ze doen alles tegelijk.

Tot de zon door de wolken breekt. Het raam schittert en de druppels glinsteren. De vogel in het venster vervaagt. Bijna. Rood kijkt nog eens goed naar hem voordat hij helemaal verdwijnt.

Hij is leuk. En aardig.

Rood kijkt met een glimlach naar de besjes op de vensterbank. Eén eet hij op. Het andere laat hij liggen.

Voor als zijn nieuwe vriend terugkomt.